

# »Kan det tåle mødet med den virkelige verden?«

Kunstner-  
dagbog

Centimeter for centimeter, strøg for strøg går tiden. Cecilia Fiona står foran fire store udstillinger i foråret, som lige nu kræver al hendes tid i hjemme-atelieret. Men nervøsiteten trænger sig også på hos den 25-årige kunstner i de lange februar-dage foran lærreder malet med harelím afbrudt af bananpandekager, løb og eftertænksom læsning.

FORTALT TIL ELSEBETH MOURITZEN FOTO: JEPPE SAHLHOLDT, INFO@WUNDERKIND.DK

## Fredag

Står sent op. Kom til at arbejde til langt ud på natten i går. Det sker tit, desværre, selv om jeg drømmer om at være A-menneske. Mens jeg spiser morgenmad, undersøger jeg, hvor lang tid det tager at rejse med tog til London, når jeg skal derover til april med min soloudstilling. Det er den, jeg arbejder på for øjeblikket. Jeg tager kaffen med ind i mit atelier og stirrer på det værk, jeg blev færdig med i nat, som skal med på en gruppeudstilling hos det nyåbnede galleri Formation. Jeg sætter musik på, når jeg i perioder arbejder 12 timer i streg, og klassisk er det eneste, jeg kan holde ud at høre i så lang tid ad gangen. Musikken skaber et rum, hvor det er muligt at forsvinde, at gå i trance, at gå ind i en meditativ tilstand, hvor verden udenfor og tiden går i stå. Jeg maler indtil kl. 16, hvor jeg har et zoom-møde med Vitrine Gallery i Basel. Jeg er er med på en trio udstilling hos dem til marts, og mødet, har de skrevet til mig, skal handle om min fremtid. Efter aftenmaden læser jeg i bogen 'Mystik og Videnskab' om kvantefysik og verdensbilleder, som for mig er dragende, fordi fundamentet for eksistensen stadig er et mysterium. Bagefter læser jeg lidt Inger Christensen og sætningen »liv lever af liv« bider sig fast, inden jeg maler videre til langt ud på natten.



er hjemme. Jeg maler til kl. 14 og cykler derefter ind til centrum, hvor jeg drikker kaffe med min lillesøster. Om aftenen kommer min ven J. forbi, og vi diskuterer titler til de nye værker. Om muligheden for 3. verdenskrig, og hvorvidt David Lynch's film har ændret verden. Og om det er nødvendigt at lide for at skabe stor kunst. Vi ser Lars Von Triers 'Melancholia', og jeg ser pludselig planeter overalt i mine værker. Mærkeligt, som det,

## Lørdag

Jeg har atelier i min lejlighed. Det er dejligt at kunne gå direkte ind og arbejde uden at skulle ud i regn og blæst. Til gengæld kan man altid arbejde, og det er svært at holde helt fri, nærmest umuligt for mig, når jeg

vi ser, ændrer sig, når perspektivet ændrer sig.

## Søndag

Efter bananpandekager til morgenmad maler jeg videre, mens jeg tænker over titler, uden resultat. Jeg laver altid en hurtig kuglepens skitse, inden jeg går i gang med et værk, for at få en fornemmelse af kompositionen, men farver, detaljer etc. opstår i processen. Det bliver sent, for jeg maler med en meget lille pensel. Faktisk kan man slet ikke købe så små pensler, så jeg klipper dem selv til. Fordelen med dem er, at man ikke kan skynde sig eller gøre noget hurtigt. Alting tager en evighed, hvert strøg er en evighed. Det er umuligt at blive stresset, når man accepterer langsommeligheden og går ind i den, selvom man har mange deadlines lige rundt om hjørnet.

## Mandag

Jeg kommer nogenlunde tidligt op, og jeg skitser lidt, mens jeg spiser morgenmad og fortsætter med at tænke over titler til værker, denne gang med et nogenlunde resultat. Omkring kl. 12 har jeg et online studiovisit med en kunstsamler fra New York. Bagefter er jeg rastløs. Det er svært at komme tilbage i male-trancen, og jeg løber en tur for at ryste hovedet tilbage i mit eget univers. Jeg maler videre til om aftenen. Tænker over tiden og hvordan det føles, som om jeg ingenting udretter på en dag, men alligevel står jeg nu i atelieret med seks store færdige værker efter to måneders intenst arbejde. Centimeter for centimeter, strøg for strøg går tiden, mens foråret



## Blå bog: Cecilia Fiona

25 år

Bachelor i kunsthistorie,  
Københavns Universitet

Repræsenteret af galleri  
Andersen's Contemporary

Gruppeudstilling »Mythic  
Materials« 4. marts, Formation  
Gallery, København,  
trio-udstilling »The Grass At  
Our Feet«, 18. marts – 29.  
maj, Vitrine Gallery, Basel,  
soloudstilling 22. april – 21.  
maj, Annka Kultys Gallery,  
London, solopræsentation 3.  
juni, Andersen's Contemporary,  
København

Bor i Københavns Nordvest  
kvarter, hvor hun også har sit  
atelier.

Instagram: @cecilia\_fiona

kommer tættere på sammen med nervøsiteten for, om det jeg nu har arbejdet på i flere måneder i min egen lille hule kan tåle mødet med den virkelige verden.

## Tirsdag

Jeg går til morgenmøde med Andersen's Contemporary om planer for det kommende år, og bagefter løber jeg en tur. I december arbejdede jeg uafbrudt 12 timer hver dag, og det kunne mærkes på kroppen, der blev underligt skæv og om af de mærkelige arbejdsstillinger. Min fysioterapeut-ven har givet mig nogle øvelser, jeg skal lave, så min krop forhåbentlig holder til at male hele livet. Jeg fortsætter arbejdet efter lobeturen med min egen blanding af harelím, vand og pigment. Det sværeste og det bedste ved harelímen er, at man ikke kan male sine 'fej' over, som man kan med olie eller akryl. Hvis du maler noget, du ikke er tilfreds med, må du starte forfra igen. Derfor kræver processen enormt fokus og ro. Pludselig er dagen gået, det er aften, og jeg skynder mig ud af maler-tøjet for at cykle hjem til nogle gode venner for at spise aftensmad.

## Onsdag

Jeg har en lang to-do liste med kedelige praktiske ting, der skal ordnes, så jeg pakker værker i bobleplast, betaler en biblioteksbøde og afmelder photoshop abonnement. Jeg sætter mig ind og stirrer på værkerne og tænker over fortællingerne. Alle de væsener med horn, hvad er det, de vil? Om eftermiddagen besøger jeg Arken og ser 'Kvinder i opbrud' med en ven og bliver hypnotiseret af skønheden og brutaliteten i videoværket af Pipilotti Rist, hvor hun smadrer bilruder med en blomst. Jeg føler mig meget taknemmelig for den kamp, andre har kæmpet for mig.

## Torsdag

Efter en vild nattedrøm maler jeg indtil kl. 16. Jeg stirrer på det motiv, der udspiller sig på det store lærred, jeg er i gang med. Jeg er meget optaget af forholdet mellem fiktion og fysisk virkelighed, og hvordan vores drømme og fortællinger om verden er med til at ændre den måde, vi sanser verden på og dermed oplever virkeligheden. Jeg genlæser det Donna Haraway skriver om, at vi må skabe nye

fortællinger om mennesket, naturen og menneskets plads i verden, for at skabe et nyt bæredygtigt forhold. Verden i mine værker er både en gammel mytologisk verden, en verden før verden tager form, men den kunne også være en verden langt ude i fremtiden, hvor grænserne mellem mennesker og natur er flydende, og fantasien har en vigtig plads.

## Fredag

Jeg maler, men jeg går også i rema1000 og køber ind til g&t. I morgen bliver jeg 25 og jeg skal holde fest. Bruger adskillige timer på at rydde op på mit atelier og skrubbe gulvet nogenlunde rent. Spiser aftensmad mens jeg læser en bog, jeg har lånt af min mormor, der hedder 'Mytens Magt'. Den handler om, hvordan grundfortællingen i enhver myte er det eksistentielle. Det, som alle mennesker oplever, uanset hvem de er, hvor de er, hvornår de er. At blive født. At dø. Livets mysterium. Jeg tænker, at det jo er rigtigt, men hvad med alle de forskelligartede oplevelser, der er mellem begyndelsen og slutningen? Det er vel det, der er selve livet? Eller?

Cecilia Fiona er meget optaget af forholdet mellem fiktion og fysisk virkelighed. Netop nu er hun ved at gøre sig klar til fire store udstillinger i sit atelier, som er i hendes lejlighed.

